

Mình sinh ra ở quê nội

Mẹ mình thường nói, cuộc đời mỗi người là chuyến phiêu lưu dài bất tận, đầy bất ngờ. Bất ngờ có nghĩa là những việc xảy ra mà mình không thể nào đoán trước.

Thật bất ngờ và kì cục khi nơi mình được sinh ra lại không phải nơi mình đang sinh sống. Bà ngoại kể, mình chào đời ở quê nội. Được khoảng mười ngày thì mẹ đưa mình về nhà ông bà ngoại vì bố mẹ mình giận nhau. Không hiểu nổi có chuyện gì mà tới giờ hai người còn chưa liên lạc.

Bố mình không về thăm và cũng không bao giờ gọi điện cho mình. Cho tới lúc này, mình chưa từng biết tí gì về quê nội. Thi thoảng mình cũng tò mò thì mẹ luôn bảo:

“Lớn lên rồi con sẽ biết.”

Điều bất ngờ nữa là mình chỉ ở nhà ông bà ngoại sáu tháng. Rồi mình theo mẹ ra Hà Nội - nơi mẹ làm việc. Mẹ mình thuê một căn nhà nhỏ ba tầng, mẹ con mình ở cùng dì Quỳnh. Để có thể đi làm bình thường trở lại, mẹ mời bà Bưng lên ở cùng. Lúc mẹ đi làm, mình sẽ ở nhà với bà Bưng. Mẹ sẽ về với mình buổi trưa và buổi tối.

Cuộc sống tưởng sẽ như vậy, suôn sẻ và êm đềm trôi đi. Nhưng có một ngày, bà Bưng bảo có việc gấp, phải về quê một, hai tháng. Mọi thứ bỗng nhiên đảo lộn...

Có hai người mẹ tin tưởng có thể chăm sóc tốt cho mình là bà ngoại và mẹ Thanh, là chị gái của mẹ, người mình cũng gọi là mẹ, rồi bạn sẽ biết. Mẹ Thanh không thể lên trông mình được vì ở nhà mẹ có quá nhiều việc phải làm.

Chỉ có bà ngoại mới giúp được mẹ lúc này. Với bà ngoại thì trông mình chỉ là chuyện nhỏ. Hồi mình còn ở nhà, bà vừa làm mọi việc, vừa chăm mình và anh Tú ngon ơ. Bà bảo:

“Ngày xưa, một mình bà chăm cả ba con, còn lo các việc đồng áng. Chỉ chăm Kỳ với bà thì nhàn tênh.”

Bà ngoại lên Hà Nội ở với mẹ con mình được vài ngày. Mọi thứ đều ổn. Chỉ có một vấn đề bất ổn, nhưng lại là vấn đề rất lớn. Bà bảo:

“Trên này phòng chật hẹp, Kỳ còn không có sân chơi, không có bầu bạn. Ở đây, bà không làm gì được thêm ngoài việc chăm sóc cháu. Trong khi ở nhà có quá nhiều việc cần đến tay bà. Không có bà ở nhà, mọi chuyện rối tung cả lên cho mà xem.”

Hơn nữa, ở đây với mình, bà lại hơi lo lắng cho anh Tú. Suy nghĩ mãi, bà quyết định về quê.

Và mình cũng theo bà về luôn, chứ biết làm sao.

Phải có bố thì mới là gia đình chứ!

Hai mươi lăm tuổi, mẹ kết hôn. Hai mươi sáu tuổi, mẹ sinh mình ra trên cuộc đời này. Từ lúc lớn lên mình chỉ biết có mẹ, ông bà và các bác, các anh nhà ngoại.

Mình chưa từng gặp bố.

Hóa ra, bố mẹ li hôn từ khi mình còn nhỏ xíu. Mẹ bảo:

“Sinh con là lúc mẹ cần bố ở bên cạnh, nhưng bố đã không làm được điều đó. Vậy sau này nếu khó khăn nhiều thêm nữa, sao bố có thể cùng mẹ vượt qua?”

Mẹ thường nhắc lại điều đó như là lí do bố mẹ chia tay.

“Bố mình là người như thế nào nhỉ?” Đó là câu hỏi khiến mình luôn tò mò.

Liệu bố mình có giống như bác Tuấn, rất hiền, thường chơi đủ mọi trò vui vẻ cùng anh Tú, anh Tài?

Hay bố mình giống như ba Đệ của anh Đạt, anh Phát, luôn tình cảm, yêu thương các anh?

Hay bố mình sẽ giống như bố bạn Kiều Anh, thi thoảng tới trường đón rồi đưa bạn đi ăn những món ngon khi tan học?

Mình thực sự không thể hình dung nổi bố mình như thế nào.

Mình thường vẽ những bức tranh gia đình nhỏ, có mình, có mẹ và bố nữa. Có lúc mình bảo mẹ:

“Con muốn có bố. Phải có bố, có mẹ, có con thì mới là gia đình chứ.”

Mẹ vừa ôm mình, vừa vỗ nhẹ vào lưng:

“Mẹ vừa làm mẹ vừa làm bố được không? Mẹ yêu thương con nhiều, chăm lo cho con, kiếm tiền để sau này con có cuộc sống tốt. Mẹ yêu và gánh vác trách nhiệm của mẹ và bố nữa.”

Mình đã gật đầu đồng ý, nhưng thi thoảng mình vẫn cứ suy nghĩ.

Mình nhớ tới chuyện Kiều Anh kể cho mình nghe cách đây mấy hôm. Kiều Anh bảo, có dạo bạn thấy mẹ

khóc rất nhiều. Chưa kể, rất nhiều lần bạn phải chứng kiến bố mẹ cãi nhau.

Rồi một hôm, Kiều Anh được mẹ thông báo rằng:

“Bố mẹ sẽ li hôn và con chỉ được chọn ở với bố hoặc với mẹ thôi.”

Kiều Anh nói với mình:

“Tớ thích ở cùng cả hai. Bố tớ rất yêu thương tớ, thường mua những thứ tớ thích. Bố thường xuyên kiệu tớ trên cổ, hay mỗi tối lại cho tớ đu lên chân để bay. Thi thoảng bố mới cáu, nhưng đó là vì tớ không nghe lời.”

Suy nghĩ mãi, cuối cùng, ngày bố mẹ Kiều Anh ra tòa, bạn ấy chọn ở với mẹ.

“Bố tớ có thể đi vắng lâu ngày, nhưng tớ không muốn xa mẹ bất cứ ngày nào cả.” Kiều Anh bảo thế.

Bất chợt mình nghĩ, nếu phải chọn, mình cũng sẽ lựa chọn giống Kiều Anh. Người mình luôn muốn ở bên, đó là mẹ. Bởi vì mẹ yêu mình và mình cũng thế, mình muốn ở bên chăm sóc mẹ. Nhưng, mình có được lựa chọn đâu...

Kiều Anh bảo bạn ấy rất buồn, vì giờ đây không thể muốn là có thể gặp bố mẹ cùng một lúc. Khi bố đón

đi chơi thì không có mẹ, còn khi Kiều Anh ở nhà với mẹ thì lại không có bố.

Mình thấy Kiều Anh vừa kể vừa như sắp khóc, thì bất chợt bạn quả quyết rằng:

“Tớ thấy có điều tốt hơn trước đây, là không phải chứng kiến bố mẹ cãi vã, thậm chí hai người xô xát như muốn đánh nhau, rất đáng sợ. Thú thật lúc đó, tớ không biết mình phải đứng về phía ai nữa.”

Mình thì không biết cảnh bố mẹ cãi nhau phiền phức đến độ nào. Nhưng không có bố thì mình cũng gặp phiền phức. Mọi người hỏi những câu mình không thể trả lời.

Thì thoảng, bác bên hàng xóm lại hỏi:

“Bố Kỳ có hay về thăm không? Sao không thấy bố Kỳ đâu nhỉ?”

Họ còn nhắc tới chuyện bố mẹ mình li hôn, làm mình rất tò mò:

“Sao bố mẹ lại chia tay? Sao phải li hôn nhỉ?”

Mình kể chuyện đó với mẹ, trong tâm trạng hơi bực bội:

“Con đi chơi. Không hiểu sao họ lại cứ phải hỏi về gia đình mình.”

“Hỏi gia đình mình là hỏi gì?”

“Người ta hỏi bố mẹ có yêu cháu không?”

“Chuyện đó thì đương nhiên rồi, sao phải hỏi. Rồi con trả lời sao?”

“Con không trả lời.”

“Sao con không trả lời là ‘đương nhiên, bố mẹ yêu cháu nhất rồi.’”

“Con không thích. Bố có yêu con nhất đâu. Mà chuyện đó thì liên quan gì mà họ phải hỏi chứ!”

“Thì họ quan tâm con nên hỏi thôi. Con không thích trả lời thì cười thôi.”

“Con cũng không cười.”

“Sao phải lạnh lùng thế? Họ quan tâm nên hỏi. Nếu không con lại bảo con tới mà không ai hỏi thăm gì.”

“Dù sao con cũng không thích có ai hỏi chuyện gia đình mình đâu. Có người còn nói về chuyện bố mẹ li hôn nữa. Con còn không biết vì sao bố mẹ phải li hôn. Họ cứ hỏi mãi.”

“Vì bố và mẹ không còn yêu nhau nữa. Giống như có lúc con không muốn chơi với anh Tú, hoặc con không muốn chơi với bạn Tùng ở lớp đấy.”

“Nhưng mà thì thoảng con mới nghỉ chơi với anh Tú. Giờ con vẫn chơi với anh mà. Con cũng vẫn chơi

với bạn Tùng sau khi hết giận. Còn bố và mẹ chia tay là nghỉ không chơi với nhau luôn ạ?”

“Vì bố con ở xa nên mới như vậy. Vì bố con không có điều kiện để đi lại, để thăm con. Bố còn phải chăm sóc gia đình và lo công việc nữa.”

Mình vẫn không hiểu, bố ở xa mãi tận đâu mà quá lâu rồi mình chưa từng thấy bố xuất hiện.

Quá lâu rồi mình chưa gặp bố. Mà chính xác thì mình đã gặp bố bao giờ đâu. Mình chỉ gặp bố qua bức ảnh cưới của mẹ và bố treo trên nhà cũ của ông bà từ bao giờ. Từ ngày ông bà tháo dỡ căn nhà, mình không còn nhìn thấy bức ảnh đó nữa.

Có dạo mình thường xuyên hỏi mẹ về bố, hỏi rất nhiều, bởi mình quá tò mò luôn.

“Con muốn hỏi chuyện này nhưng sợ mẹ buồn.”

Mình mới nói vậy mà ngay lập tức mẹ biết mình muốn hỏi về bố, mẹ tài thật đấy!

“Con muốn hỏi chuyện gì nào, về bố của con đúng không?” Mẹ hỏi.

Biết vậy, mình không hỏi về bố nữa mà hỏi về một người liên quan tới bố:

“Mẹ bảo ông nội rất tốt bụng, mẹ có bức ảnh nào của ông nội không? Con muốn xem.”

“Có, đợi mẹ tìm.”

Mẹ nói, rồi với chiếc điện thoại và tìm mãi, tìm mãi... Rồi mẹ lại bảo:

“Hình như mẹ xóa hết ảnh rồi.”

Mẹ từng kể, ngày trước, chỉ có ông nội và bác Tâm là thương và chăm sóc cho hai mẹ con mình. Bác Tâm chăm chút cho mẹ lúc mẹ mới sinh mình.

Còn ông nội thì thương mình nhất nhà. Ông hay gọi mình là “con vịt con nhà ông”, đầy triu mến. Trước khi đi làm, ông dặn dò mọi người:

“Nhớ chăm chút con vịt con nhà ông, ông đi làm vài hôm rồi ông lại về nhé!”

Mình đang mãi tưởng tượng thì mẹ bảo:

“Đây rồi, một bức ảnh duy nhất trên Facebook trong *album* ảnh riêng tư, có ông bà nội và bố mẹ trong đám cưới.”

Mẹ chỉ cho mình ông nội trong bức ảnh. Dù tấm ảnh chụp từ xa bé tí xíu mà mình thấy đúng là ông nội hiền thật hiền. Ông không cao nhưng có gương mặt bầu tròn trĩnh. Nhìn ông cười thật tươi và ấm áp.

“Lúc nào mẹ cho con về thăm ông bà nội nhé!”
Mình bày tỏ nguyện vọng.

Mẹ đồng ý ngay lập tức:

“Ừ, khi nào con lớn!”